

CHRIS CARTER

IK BEN
DE
DOOD

Vertaling Erik de Vries

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *I Am Death*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Erik de Vries
Omslagontwerp: Simon & Schuster UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Paul Starosta / Getty Images
Foto auteur: © Neil Spence Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1611 5
ISBN 978 94 027 7282 1 (e-book)
NUR 330
Eerste druk januari 2025

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘O, wat ontzettend fijn dat je zo snel kon komen, Nicole,’ zei Audrey Bennett terwijl ze de voordeur van haar witte twee verdiepingen tellende huis in Upper Laurel Canyon, een zeer welvarende wijk in de Hollywood Hills van Los Angeles, verder opendeed.

Nicole keek Audrey met een stralende glimlach aan.

‘Geen enkel probleem, Mrs Bennett.’

Nicole Wilson, geboren en getogen in Evansville, Indiana, sprak met een duidelijk Midden-Westers accent. Ze was niet erg lang, ongeveer één meter zestig, en haar uiterlijk zou in een modetijdschrift niet direct als aantrekkelijk omschreven worden, maar ze was charmant en had een ontwapenende glimlach.

‘Kom binnen, kom binnen,’ zei Audrey en ze dirigeerde Nicole met een handgebaar ogenschijnlijk gehaast naar binnen.

‘Sorry dat ik een beetje laat ben,’ zei Nicole terwijl ze op haar horloge keek. Het was iets na halfnegen ’s avonds.

Audrey lachte. ‘Je bent waarschijnlijk de enige in heel Los Angeles die vindt dat je “te laat” bent als je minder dan tien minuten na de afgesproken tijd komt opdagen, Nicole. Iedereen die ik ken noemt dat “keurig op tijd”.’

Nicole glimlachte, maar ondanks de opmerking zag ze er nog steeds een beetje gegeneerd uit. Ze ontleende trots aan haar stiptheid.

‘Dat is een prachtige jurk, Mrs Bennett. Gaat u naar een bijzondere gelegenheid?’

Audrey tuitte haar lippen en trok een scheve mond.

‘Etentje bij een rechter.’ Ze boog zich voorover en ging fluisterend verder. ‘Die zijn zó saai.’

Nicole giechelde.

‘Hallo, Nicole,’ zei Audreys man toen hij via de wenteltrap vanaf de tweede verdieping van het huis naar beneden kwam.

James Bennett droeg een elegant donkerblauw pak met een gestreepte zijden stropdas en een bijpassende zijden pochet die net uit zijn borstzakje piepte. Zijn karamelblonde haar was naar achteren gekamd en zoals gewoonlijk leek er geen haartje uit model te zijn.

‘Ben je klaar, lieverd?’ vroeg hij aan zijn vrouw terwijl hij een steelse blik op zijn Patek Philippe wierp. ‘We moeten gaan.’

‘Ja, ik weet het. Ik kom er zo aan, James,’ antwoordde Audrey voordat ze zich weer tot Nicole wendde. ‘Josh slaapt al,’ legde ze uit. ‘Hij heeft de hele dag gespeeld en gerend, wat geweldig was, want tegen acht uur was hij zo uitgeput dat hij voor de tv in slaap is gevallen. Toen we hem naar bed brachten sliep hij al voordat zijn hoofd het kussen raakte.’

‘Ah, wat lief,’ merkte Nicole op.

‘Als je bedenkt hoeveel die kleine dondersteen vandaag gerend heeft,’ zei James Bennett terwijl hij bij Audrey en Nicole kwam staan, ‘mag je ervan uitgaan dat hij tot de ochtend doorslaapt. Volgens mij heb je een rustige avond voor de boeg.’ Hij pakte Audreys jas van de leren fauteuil die rechts van hem stond en hielp zijn vrouw erin. ‘We moeten nu echt gaan, lieverd,’ fluisterde hij in haar oor voordat hij haar in haar nek kuste.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei Audrey terwijl ze naar de deur knikte, voorbij de natuurstenen open haard in de oostelijke muur van hun grote woonkamer. ‘Pak maar uit de keuken waar je zin in hebt. Je weet waar alles staat, toch?’

Nicole knikte.

‘Als Josh wakker wordt en je om nog meer chocoladetaart vraagt, geef het hem dan maar niet. Een nieuwe dosis suiker midden in de nacht is wel het laatste wat hij nodig heeft.’

‘Oké,’ antwoordde Nicole met een glimlach.

‘Het zou weleens laat kunnen worden,’ ging Audrey verder. ‘Maar ik zal straks wel even bellen om te controleren of alles goed gaat.’

‘Veel plezier vanavond,’ zei Nicole terwijl ze hen naar de deur begeleidde.

Toen Audrey de paar treden van de verandatrap afdaalde, draaide ze zich naar Nicole en vormde ze geluidloos het woord ‘saai’ met haar lippen.

Nadat ze de deur dicht had gedaan ging Nicole naar boven en sloop Josh’ kamer in. De driejarige sliep als een engel, met zijn armen om een knuffel met enorme ogen en oren. Vanuit de deuropening van de slaap-

kamer bleef Nicole een lange tijd naar hem kijken. Hij zag er zo schattig uit met zijn blonde krullen en roze wangen dat ze zin had om tegen hem aan te kruipen, maar ze durfde hem nu niet wakker te maken. In plaats daarvan blies ze hem vanuit de deuropening een kus toe en ging weer naar beneden.

Toen Nicole in de tv-kamer ongeveer een uur naar een of andere oude comedy had zitten kijken, begon haar maag te knorren. Pas toen herinnerde ze zich dat Audrey Bennett iets had gezegd over een chocoladetaart. Ze keek op haar horloge. Het was zonder meer tijd voor een snack, en een stukje chocoladetaart klonk perfect. Ze liep de kamer uit en ging naar boven om nog een keer bij Josh te kijken. Hij was zo diep in slaap dat hij nog in precies dezelfde houding lag. Eenmaal weer beneden liep Nicole naar de andere kant van de woonkamer, opende de keukendeur en liep naar binnen.

‘O!’ riep ze geschrokken, en ze deinsde achteruit.

‘O!’ riep de man die aan de ontbijttafel een sandwich zat te eten een fractie van een seconde later. Instinctief liet hij de sandwich van schrik vallen en stond abrupt op, waarbij hij in één vloeiende beweging zijn glas melk omstootte. Zijn stoel viel achter hem om.

‘Wie ben jij?’ vroeg Nicole met een angstige stem, terwijl ze defensief een stap naar achteren zette.

De man staarde haar een paar seconden verward aan, alsof hij probeerde te begrijpen wat er aan de hand was. ‘Ik ben Mark,’ antwoordde hij uiteindelijk, terwijl hij met beide handen naar zichzelf wees.

Toen ze hem bleef aanstaren drong het al snel tot Mark door dat zijn naam de vrouw absoluut niets zei.

‘Mark?’ herhaalde hij, waarbij hij het woord in een vraag veranderde, alsof Nicole dit allemaal had moeten weten. ‘Audreys neef uit Texas? Ik logeer hier een paar dagen voor een sollicitatiegesprek? In het appartement boven de garage in de achtertuin?’ Met zijn duim wees hij over zijn rechterschouder.

Nicoles vragende blik werd intenser.

‘Audrey en James hebben toch wel over mij verteld?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd.

‘O!’ Mark leek nu nog meer in de war. ‘Eh... zoals ik al zei, ik ben Mark, Audreys neef. Jij moet Nicole zijn, de oppas, toch? Ze zeiden dat je

zou komen. Het spijt me, het was niet mijn bedoeling je te laten schrikken, hoewel ik denk dat je me al wel hebt teruggepakt.’ Hij legde zijn rechterhand op zijn borst en tikte een paar keer met zijn vingers op zijn hart. ‘Je hebt me zojuist bijna een hartverzakking bezorgd.’

Nicoles blik verzachtte een beetje.

‘Ik ben vanmorgen aangekomen omdat ik vanmiddag een belangrijk sollicitatiegesprek in de stad had,’ legde Mark uit.

Hij was gekleed in een zeer elegant, ogenschijnlijk fonkelnieuw pak. Hij was ook behoorlijk aantrekkelijk.

‘Ik ben ongeveer tien minuten geleden teruggekomen,’ vervolgde hij. ‘En plotseling herinnerde mijn maag me eraan dat ik de hele dag nog niets had gegeten.’ Hij kantelde zijn hoofd een beetje. ‘Ik krijg niet veel naar binnen als ik zenuwachtig ben. Dus kwam ik net even naar binnen voor een snelle hap en een glas melk.’ Toen zijn ogen naar de plek gleden waar hij had gezeten, begon hij te lachen. ‘Die nu over tafel ligt en op de vloer begint te lekken.’

Hij tilde zijn stoel op en zocht iets waarmee hij de smeerboel kon wegvegen. Hij zag de keukenrol die naast een grote fruitmand op het aanrecht stond.

‘Ik ben een beetje verbaasd dat Audrey is vergeten je te vertellen dat ik bleef logeren,’ zei Mark terwijl hij de melk van de vloer begon te deppen.

‘Nou, ze hadden haast,’ gaf Nicole toe, die niet meer zo gespannen was als een paar minuten geleden. ‘Mrs Bennett vroeg me of ik hier om acht uur kon zijn, maar ik kon niet eerder dan halfnegen.’

‘O, oké. Is Josh nog wakker? Ik zou hem graag welterusten zeggen als dat nog kan.’

Nicole schudde haar hoofd. ‘Nee. Hij slaapt als een roos.’

‘Hij is een geweldige jongen,’ zei Mark terwijl hij de kletsnatte vellen keukenpapier in elkaar propte en in de prullenbak gooide.

Nicole bleef hem nauwlettend in de gaten houden. ‘Weet je,’ zei ze, ‘je komt me best bekend voor. Hebben we elkaar niet al eens eerder gezien?’

‘Nee,’ antwoordde Mark. ‘Dit is mijn eerste bezoek ooit aan LA. Maar dat komt waarschijnlijk door de foto’s in de woonkamer en in James’ studeerkamer. Op twee daarvan sta ik ook. Bovendien hebben Audrey en ik dezelfde ogen.’

‘O... de foto’s. Dat zal het wel zijn,’ zei Nicole, terwijl er een vage herinnering in haar achterhoofd opspeelde, die echter niet ten volle tot haar doordrong.

De ringtone van een mobiele telefoon in de verte doorbrak de ongemakkelijke stilte die volgde.

‘Is dat jouw telefoon?’ vroeg Mark.

Nicole knikte.

‘Dat is waarschijnlijk Audrey die belt om te zeggen dat ze vergeten is je over mij te vertellen.’ Hij haalde glimlachend zijn schouders op. ‘Te laat.’

Nicole glimlachte terug. ‘Ik ga even opnemen.’

Ze verliet de keuken en ging terug naar de woonkamer, waar ze haar mobiel uit haar tas haalde. De beller bleek inderdaad Audrey Bennett te zijn.

‘Dag, Mrs Bennett, hoe is het etentje?’

‘Nog saaier dan ik had verwacht, Nicole. Dit wordt een lange avond. Hoe dan ook, ik bel alleen maar om te controleren of alles in orde is.’

‘Ja, alles is prima,’ antwoordde Nicole.

‘Is Josh niet wakker geworden?’

‘Nee, nee. Ik ben net nog een keer bij hem gaan kijken. Hij lijkt helemaal onder zeil te zijn.’

‘O, dat is geweldig.’

‘Ik heb net trouwens Mark ontmoet in de keuken.’

Vanaf de andere kant van de lijn klonken luide achtergrondgeluiden.

‘Sorry, Nicole, wat zei je?’

‘Dat ik net Mark heb ontmoet, uw neef uit Texas, die in het appartement boven de garage logeert. Toen ik de keuken in liep zat hij daar net een sandwich te eten, we zijn ons allebei rot geschrokken.’ Ze giechelde.

Het bleef een paar seconden stil voordat Audrey antwoordde.

‘Nicole, waar is hij? Is hij naar Josh’ kamer gegaan?’

‘Nee, hij is nog in de keuken.’

‘Oké, Nicole, luister naar me.’ Audrey’s stem klonk serieus, maar tegelijkertijd onvast. ‘Haal Josh zo stil en zo snel als je kunt en verlaat het huis. Ik bel nu de politie.’

‘Wat?’

‘Nicole, ik heb geen neef Mark uit Texas. Er logeert niemand in het appartement boven de garage. Ga het huis uit... nu. Hoor je –’

KLIK.

'Nicole?'

'NICOLE?'

De verbinding was verbroken.

2

Rechercheur Robert Hunter van de divisie Roofovervallen en Moord van de LAPD duwde de deur van zijn kleine kantoor op de vijfde verdieping van het beroemde politiehoofdbureau in het centrum van Los Angeles open en stapte naar binnen. De klok aan de muur gaf 14.43 uur aan.

Hunter keek langzaam om zich heen. Het was precies twee weken geleden dat hij zijn kantoor voor het laatst had betreden, en hij had gehoopt bij terugkeer ontspannen en goed gebruikt te zijn, maar in plaats daarvan voelde hij zich totaal uitgeput en wist hij zeker dat hij er nog nooit zo bleek had uitgezien.

Hunter had voor het eerst in bijna zeven jaar met vakantie moeten gaan. Zijn hoofdinspecteur had erop gestaan dat hij en zijn partner twee weken vrij zouden nemen nadat hun laatste onderzoek zestien dagen geleden was afgerond. Hunter was van plan geweest naar Hawaï te gaan, een plek waar hij altijd al heen had gewild, maar op de dag van vertrek had zijn goede vriend, Adrian Kennedy, directeur van het Nationaal Centrum voor de Analyse van Gewelddadige Misdrijven van de FBI, zijn hulp gevraagd bij de ondervraging van een gearresteerde verdachte in een onderzoek naar een dubbele moord. Hunter had niet kunnen weigeren, dus in plaats van naar Hawaï te vliegen was hij naar Quantico, Virginia, afgereisd.

Het verhoor zou slechts een paar dagen duren, maar Hunter was meegezogen in een onderzoek dat zijn leven voor altijd zou veranderen.

Ze hadden de zaak nog geen vierentwintig uur geleden afgerond. Na afloop van het onderzoek had Kennedy nogmaals geprobeerd het voormalige wonderkind over te halen bij de dienst te komen werken.

Hunter was als enig kind van twee werkende ouders opgegroeid in Compton, een achterstandswijk in het zuiden van Los Angeles. Toen hij nog

maar zeven was verloor zijn moeder haar strijd tegen kanker. Zijn vader was nooit hertrouwd en had twee banen gehad om aan alle eisen te kunnen voldoen waar hij als alleenstaande ouder bij de opvoeding van een kind mee te maken kreeg.

Vanaf jonge leeftijd was het voor iedereen duidelijk dat Hunter anders was. Hij was sneller van begrip dan veel anderen. Op school raakte hij verveeld en gefrustreerd. Hij had alle stof van groep acht binnen twee maanden doorgewerkt en had, gewoon om iets te doen te hebben, met een sneltreinvaart zich de stof van de middelbare school eigen gemaakt.

Dat was het moment waarop de directeur van zijn school besloot contact op te nemen met de afdeling Onderwijs van het stadsbestuur van Los Angeles. Nadat hij een aantal examens en tests had afgelegd, kreeg Hunter op twaalfjarige leeftijd een studiebeurs voor Mirman, een speciale school voor hoogbegaafde leerlingen.

Op veertienjarige leeftijd had hij Mirmans middelbareschoolcurriculum Engels, geschiedenis, wiskunde, biologie en scheikunde doorlopen. Hij had vier jaar middelbare school samengebald in twee jaar en was op vijftienjarige leeftijd cum laude geslaagd. Met aanbevelingen van al zijn leraren op zak werd Hunter 'bij wijze van hoge uitzondering' toegelaten tot Stanford University.

Op negentienjarige leeftijd had Hunter zijn studie psychologie afgerond – summa cum laude – en op drieëntwintigjarige leeftijd was hij gepromoveerd op de analyse van crimineel gedrag en psychobiologie. Dat was het moment waarop Kennedy hem voor het eerst voor de FBI had proberen te rekruteren.

Hunters proefschrift, getiteld *Een psychologische studie naar crimineel gedrag*, was op Kennedy's bureau beland. Kennedy en de toenmalige FBI-directeur waren er dermate van onder de indruk dat het verplichte literatuur werd bij het NCAVC. Sindsdien had Kennedy meerdere pogingen gedaan Hunter bij zijn team in te lijven. Kennedy vond het onbegrijpelijk dat Hunter liever rechercheur bij een lokale politie-eenheid wilde blijven dan toe te treden tot de geavanceerdste eenheid voor het opsporen van seriemoordenaars in de VS en wellicht zelfs ter wereld. Maar Hunter, die nooit geïnteresseerd was geweest in een baan als federale agent, had elk aanbod van Kennedy en zijn superieuren van de hand gewezen.

Hunter ging achter zijn bureau zitten, maar hij zette zijn computer niet aan. Hij vond het grappig dat alles in zijn kantoor er precies hetzelfde uitzag en tegelijkertijd toch volstrekt anders leek. Precies hetzelfde omdat er niets was verplaatst of aangeraakt. Volstrekt anders omdat er iets ontbrak. Eigenlijk niet iets, maar iemand. Rechercheur Carlos Garcia, al zes jaar zijn partner.

Het laatste onderzoek dat ze samen hadden geleid, voordat hun verplichte twee weken verlof waren ingegaan, had Hunter en Garcia op het spoor gezet van een buitengewoon sadistische seriemoordenaar, die ervoor koos zijn moorden live op internet uit te zenden. Het onderzoek had de grenzen van hun verstandelijke vermogens op de proef gesteld, Hunter bijna het leven gekost, en Garcia en zijn gezin in een situatie gebracht waarvan hij had gezworen dat hij het nooit meer zo ver zou laten komen.

Net voor hun verlof had Garcia aan Hunter onthuld dat hij niet zeker wist of hij terug zou komen bij de divisie Roofovervallen en Moord en de afdeling Bijzondere Moordzaken. Zijn prioriteiten waren veranderd. Zijn gezin ging nu voor, wat er ook gebeurde.

Hunter had geen gezin. Hij was niet getrouwd. Hij had geen kinderen. Maar hij begreep de zorgen van zijn partner volkomen, en hij was ervan overtuigd dat Garcia de juiste beslissing zou nemen, wat die ook zou zijn.

De afdeling Bijzondere Moordzaken was een elite-eenheid die uitsluitend was opgericht om zich te buigen over seriemoorden, moorden op prominenten en moordzaken die uitzonderlijk veel recherchecapaciteit en expertise vereisten. Vanwege Hunters achtergrond in criminele gedragsanalyse stond hij aan het hoofd van een nog specialistischere groep binnen de afdeling. Alle moorden waarbij de dader overdreven wreed dan wel sadistisch te werk ging, werden door de afdeling aangestipt als extreem gewelddadig. Hunter en Garcia vormden het hart van de eenheid, en Garcia was de beste partner en vriend die Hunter ooit had gehad.

Hunter boog zich eindelijk voorover en reikte naar de knop om zijn computer aan te zetten, maar voordat hij die had kunnen indrukken ging de deur van zijn kantoor weer open en stapte Garcia naar binnen.

‘O!’ zei Garcia, terwijl hij een beetje verrast naar de klok aan de muur keek. ‘Je bent vroeger dan gebruikelijk, Robert.’

Hunters ogen schoten naar de klok – 14.51 uur – en vervolgens weer naar zijn partner. Garcia’s lange bruine haar was samengebonden in een

gladde paardenstaart, nog steeds nat van zijn douche, maar uit zijn ogen sprak zowel vermoeidheid als bezorgdheid.

‘Ja, een beetje,’ antwoordde Hunter.

‘Je bent voor iemand die net naar Hawaï is geweest niet echt bijgekleurd.’ Garcia zweeg even en keek Hunter met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Je hebt toch wel vakantie genomen, hè?’ Hunter was de grootste workaholic die Garcia ooit had ontmoet.

‘Zo ongeveer,’ zei Hunter, met een half knikje.

‘En wat houdt dat in?’

‘Ik heb vakantie opgenomen,’ legde Hunter uit. ‘Ik ben uiteindelijk alleen niet naar Hawaï gegaan.’

‘Waar ben je dan wel geweest?’

‘Gewoon, naar een vriend aan de oostkust.’

‘Oké.’

Garcia kon zien dat het wat ingewikkelder lag, maar hij kende Hunter goed genoeg om te weten dat als hij ergens niet over wilde praten je kon aandringen zoveel je wilde, maar dat hij verder niets zou prijsgeven.

Garcia liep naar zijn bureau, maar hij ging niet zitten. En ook hij zette zijn computer niet aan. In plaats daarvan opende hij de bovenste lade van het bureau en begon de inhoud ervan uit te spreiden over zijn bureaublad.

Zwijgend observeerde Hunter zijn partner.

Garcia keek hem uiteindelijk aan. ‘Het spijt me, makker,’ zei hij terwijl hij de tweede lade leegmaakte en de ongemakkelijke stilte doorbrak die bezit van de kamer had genomen.

Hunter knikte een keer.

‘Ik heb hier lang en diep over nagedacht, Robert,’ begon Garcia. ‘Eigenlijk heb ik hier elke seconde van de afgelopen twee weken over nagedacht, alle opties overwogen, alles afgewogen, en ik weet dat ik hier op persoonlijk niveau waarschijnlijk altijd spijt van zal blijven houden. Maar ik weet ook dat ik niet wil dat Anna ooit nog zoiets meemaakt, Robert. Ze is alles voor me. Ik zou het mezelf nooit vergeven als er iets met haar zou gebeuren vanwege het werk dat ik doe.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde Hunter. ‘En ik neem het je niet kwalijk, Carlos, totaal niet. Ik zou hetzelfde hebben gedaan.’

Hunters oprechte woorden brachten een dankbare glimlach om Garcia’s lippen. Hunter voelde de schaamte van zijn partner.

‘Je bent niemand enige uitleg verschuldigd, Carlos, en mij al helemaal niet.’

‘Ik ben jou alles verschuldigd, Robert,’ onderbrak Garcia hem. ‘Ik heb mijn leven aan je te danken. En dat van Anna. Dankzij jou leven we allebei nog, weet je nog?’

Omdat Hunter het niet over het verleden wilde hebben, veranderde hij snel van onderwerp.

‘Hoe gaat het trouwens met Anna?’

‘Verbazingwekkend goed voor iemand die heeft meegemaakt wat zij heeft doorstaan,’ zei Garcia, terwijl hij de bureaulades leegmaakte. ‘Ze logeert een paar dagen bij haar ouders.’

‘Ze is een heel sterke vrouw,’ gaf Hunter toe. ‘Fysiek en mentaal.’

‘Dat is ze zeker.’

Even viel er weer een ongemakkelijke stilte.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Hunter.

Garcia keek Hunter zwijgend aan. Deze keer zag hij er een beetje beschaamd uit.

‘San Francisco.’

Hunter kon zijn verbazing niet verbergen.

‘Je gaat weg uit LA?’

‘We hebben besloten dat dat voor ons het beste is, ja.’

Dat had Hunter niet zien aankomen. Zwijgend knikte hij. ‘De divisie Roofovervallen en Moord van de SFPD mag haar handjes dichtknijpen met jou.’

Garcia leek nu nog gegeneerder. ‘Ik blijf niet bij de divisie Roofovervallen en Moord.’

Hunters verbazing sloeg om in verwarring. Hij wist hoelang en hard Garcia had geknokt om rechercheur te worden bij de divisie Roofovervallen en Moord.

‘Afdeling Bijzondere Fraude,’ zei Garcia ten slotte. ‘Vergelijkbaar met onze WCCU.’

Hunter dacht dat hij het verkeerd had verstaan.

De WCCU was de afdeling Witteboordencriminaliteit van de LAPD die gespecialiseerd was in grootschalige fraudeonderzoeken met meerdere slachtoffers en/of verdachten. Ze behandelden zaken zoals verduistering, complexe en grootschalige diefstallen en omkopings- en inbraakzaken

waarbij medewerkers van de gemeente of ambtenaren betrokken waren. Binnen de LAPD stond de WCCU bekend als de eenheid waar de rechercheurs hun tijd uitzaten, niet waar ze uit vrije wil naartoe overgeplaatst wilden worden.

Garcia stak bij wijze van overgave zijn handen in de lucht. 'Ik weet het, ik weet het. Het is waardeloos. Maar op dit moment is dat de enige positie die ze beschikbaar hebben. Anna vond het ook heel fijn dat het een baan met minder risico's is. Na alles wat er is gebeurd kan ik haar dat niet kwalijk nemen.'

Hunter stond op het punt iets te zeggen toen de telefoon op zijn bureau ging. Hij nam op, luisterde ongeveer vijf seconden en legde toen zonder een woord te hebben gezegd de hoorn weer op de haak.

'Ik moet naar de hoofdinspecteur,' zei hij, terwijl hij opstond en weg liep van zijn bureau.

Garcia deed hetzelfde. Ze keken elkaar lange tijd aan. Garcia was de gene die naar voren stapte, zijn armen opende en Hunter als een verloren broer omhelsde.

'Bedankt, Robert,' zei Garcia terwijl hij Hunter aankeek. 'Voor alles.'

'Laat nog eens wat van je horen,' zei Hunter, met droefheid in zijn stem.

'Zal ik doen.' Toen Hunter naar de deur liep, hield Garcia hem tegen. 'Robert.'

Hunter draaide zich om en keek hem aan.

'Zorg goed voor jezelf.'

Hunter knikte en liep de kamer uit.

Ze staarden hem weer aan.

Het donkerharige meisje en haar vriendinnen.

Ze staarden, giechelden en staarden weer. Niet dat het hem iets uitmaakte. De elfjarige Ricky Temple was er inmiddels wel aan gewend. Hij trok met zijn afdankertjes, ongekamde zwarte haar, extreem schriële lichaam, puntige neus en flaporen altijd de aandacht. Aandacht die op de lachspieren werkte. Het feit dat hij niet erg lang was voor zijn leeftijd hielp ook niet bepaald.

Hij had vanwege de instabiele werksituatie van zijn vader in de afgelopen drie jaar op vijf verschillende scholen gezeten, en overall was het hetzelfde liedje. Meisjes maakten hem belachelijk. Jongens duwden hem en sloegen hem in elkaar. Leraren prezen hem om zijn hoge cijfers.

Ricky hield zijn ogen gericht op het proefwerkblaadje op zijn bureau. Hij was minstens twintig minuten eerder klaar dan de rest. Ook met zijn ogen nog op het papier voelde hij hun blikken in zijn nek branden. Hoorde hij hun spottende gegiechel.

‘Valt er iets te lachen over het proefwerk, Miss Stewart?’ vroeg Mr Driscall, de wiskundeleraar van de derde, sarcastisch.

Lucy Stewart was een beeldschoon meisje, met levendige hazelnootkleurige ogen, steil zwart haar met een pony dat er zowel in een paardenstaart als los even mooi uitzag, en een betoverende glimlach. Ze had voor een veertienjarige een ongelooflijk gladde huid. Terwijl de meeste meisjes van haar leeftijd al begonnen te worstelen met acne, leek Lucy er immuun voor. Iedere jongen op Morningside Junior High was bereid alles voor haar te doen, maar ze hoorde bij Brad Nichols, volgens hem althans. Ricky dacht altijd dat als hij de definitie van eikel in een woordenboek zou opzoeken, er een foto van Brad Nichols bij zou staan.

‘Helemaal niet, meneer,’ antwoordde Lucy terwijl ze heen en weer schoof op haar stoel.

‘Ben je klaar, Miss Stewart?’

‘Bijna, meneer.’

‘Stop dan met giechelen en werk door. Je hebt nog maar vijf minuten.’

Er trok een golf van onrust door de klas.

Lucy had haar proefwerkblaadje voor de helft ingevuld. Ze haatte wiskunde. In feite haatte ze de meeste schoolvakken. Ze zag er het nut niet van in. Vooral omdat ze wist dat ze voorbestemd was een Hollywoodster te worden.

Ricky kauwde op zijn potlood en krabde aan het puntje van zijn neus. Hij wilde zich omdraaien en haar blik trotseren door haar recht in de ogen te kijken. Maar Ricky Temple deed zelden wat hij zich had voorgenomen. Hij was te verlegen... te bang voor de gevolgen.

‘De tijd is om! Leg allemaal je proefwerken op mijn bureau als je de klas uit gaat.’

Toen de schoolbel ging dankte Ricky God op zijn blote knieën. Weer een week voorbij. Hij had het hele weekend om naar uit te kijken. Hij wilde gewoon alleen zijn en doen wat hij het liefste deed: verhalen schrijven.

Ricky trok een korte broek aan voordat hij zijn boeken in zijn versleten groene rugzak stopte en zijn roestige fiets uit het rek bij de schoolingang haalde. Hij kon niet wachten om die plek achter zich te laten.

Via West 104th Street sneed hij door South 7th Avenue. Ricky hield van de huizen in dit deel van de stad. Ze waren groot en kleurrijk en hadden prachtige voortuinen en bloemenperken. Een aantal had een zwembad in de achtertuin, een wereld van verschil vergeleken met het smerige appartement in Inglewood in het zuiden van Los Angeles, dat hij deelde met zijn agressieve vader. Toen Ricky nog maar zes was, had zijn moeder hen zonder een woord van afscheid verlaten. Hoewel hij haar nooit meer had gezien, miste hij haar nog elke dag.

Ricky had zichzelf beloofd dat hij op een dag in een groot huis zou wonen met een grote achtertuin en een zwembad. Hij zou schrijver worden. Een succesvol schrijver.

Ricky was zo in gedachten verzonken dat hij het geluid van de andere fietsen die hem van achteren naderden niet hoorde. Tegen de tijd dat hij ze opmerkte, was het te laat.

Een van de vijf fietsen kwam links van hem op gelijke hoogte met Ricky's voorwiel en dwong hem in de richting van de hoge stoepwand. In plaats van te remmen verhoogde Ricky uit paniek zijn snelheid.

'Waar denk jij verdomme heen te gaan, freak?' riep de gemaskerde fietser vanonder de blauwe en witte bandana die de onderste helft van zijn gezicht bedekte. 'Je hoort niet in deze buurt, lelijke magere klootzak. Ga terug naar je smerige sloppenwijk.'

Twee van de andere fietsers schreeuwden ook allerlei verwensingen naar Ricky, maar hij was te bang om ze goed te horen.

Ricky nam de bocht te ruim waardoor zijn voorwiel tegen de stoepwand begon te schuren. Zijn hele lichaam trilde van angst. Hij wist dat hij ging vallen. Plotseling kwam een tweede gemaskerde fietser naast hem rijden en schopte Ricky tegen zijn linkerbeen, waardoor hij met fiets en al de stoep op vloog. Hij smakte hard en op hoge snelheid tegen de grond en gleed een volle meter door, genoeg om zijn handen en knieën bijna helemaal open te halen. Zijn fiets tuimelde over hem heen en landde zwaar op zijn benen.

'Woehoe! De lelijkerd is van zijn fiets gedonderd,' hoorde Ricky een van de kinderen zeggen toen ze hard lachend wegreden.

Ricky bleef even stilliggen en kneep zijn ogen stevig dicht terwijl hij zijn tranen probeerde te bedwingen. Hij meende het geluid van haastig naderende voetstappen te horen.

'Hé, alles in orde?' vroeg een mannenstem.

Toen Ricky zijn ogen opendeed was alles wazig.

'Gaat het wel goed?' vroeg de stem opnieuw.

Ricky voelde dat iemand zijn fiets van zijn benen tilde. Het leek wel alsof hij zijn handen en knieën onder kokend water had gehouden. Toen hij opkeek zag hij een man naast hem neerknielen. Hij had een donker pak aan en een smetteloos wit overhemd met een rode stropdas. Hij had golvend bruin haar dat bovenop grappig in de war zat, geprononceerde wenkbrauwen, hoge jukbeenderen en een krachtige, met een netjes getrimde ringbaard bedekte kin. Uit zijn fletsblauwe ogen sprak bezorgdheid.

'Wie waren die kinderen?' vroeg de man, met zijn kin gebarend in de richting waarin ze waren weggefietsd. Hij keek enigszins bozig.

'Wat?' zei Ricky, nog steeds een beetje beduusd.

‘Ik was net op weg om mijn zoon van school te halen toen ik een stel kinderen je omver zag rijden.’ Hij wees naar zijn auto, die aan de andere kant van de weg ogenschijnlijk haastig met twee wielen op de stoep geparkeerd was. Het portier aan de bestuurderskant stond nog open.

Ricky volgde de blik van de man. Hij wist dat de kinderen op de fietsen Brad Nichols en zijn kutvriendjes waren geweest, maar hij zei niets. Het zou toch niets uitmaken.

‘Hé, je bloedt,’ zei de man bezorgd, terwijl zijn ogen eerst naar de handen van de jongen schoten en daarna naar zijn knieën. ‘Dat moet je schoonmaken voordat het kan gaan infecteren. Hier.’ Hij haalde een paar papieren zakdoekjes uit zijn borstzak. ‘Hier moet je het voorlopig even mee doen, maar we moeten het snel wassen met desinfecterende zeep en warm water.’

Ricky pakte de zakdoekjes aan en depte de palmen van zijn handen ermee.

Door de val was zijn rugzak opengegaan, waardoor zijn boeken over de stoep verspreid lagen.

‘O!’ zei de man, die eerst Ricky overeind hielp en hem daarna hielp zijn boeken bij elkaar te zoeken. ‘Zit je op Morningside? Mijn zoon ook.’ Hij aarzelde even toen hij het laatste boek aan de jongen teruggaf en keek hem licht verbaasd aan. ‘Zit je in de derde?’

De nog altijd zwijgende Ricky knikte achteloos.

‘Echt? Je lijkt wel tien.’

‘Ik ben elf,’ antwoordde Ricky met een vleugje irritatie in zijn stem.

‘Sorry,’ zei de man, die zijn vergissing erkende en zo haastig mogelijk terugkrabbelde. ‘Ik wilde je niet beledigen, maar toch. Je bent vrij jong voor iemand in de derde klas, toch? Mijn zoon is tien en is net klaar met groep zes.’

Ricky stopte het laatste boek terug in zijn rugzak. ‘Ik ben een jaar eerder dan de meeste kinderen naar de school gegaan en vanwege mijn cijfers mocht ik de laatste klas van de basisschool overslaan.’ Deze keer klonk er trots in zijn woorden door.

‘Wauw! Dat is geweldig. Dus ik sta hier naast een echt wonderkind.’

Toen Ricky het bloed van zijn handen had geveegd en naar zijn fiets keek, zag hij pas dat het voorwiel verbogen was. ‘Shit!’

‘Dat is behoorlijk beschadigd,’ beaamde de man. ‘Ik denk niet dat je daar vandaag nog ver mee komt.’

Ricky leek niet te weten wat hij moest doen. De man zag de onrust bij de jongen.

‘Luister,’ zei hij, op zijn horloge kijkend. ‘Ik ben al laat om mijn zoon op te halen, dus ik moet ervandoor, maar als je wilt kun je hier wachten en dan brengen John en ik je op de terugweg thuis. Ik ben binnen vijf minuten terug. Wat zeg je ervan?’

‘Bedankt, maar ik red me wel. Ik kan zo toch niet naar huis.’ Ricky begon met de papieren zakdoekjes de schrammen op zijn knieën te depen.

De man trok van verbazing zijn wenkbrauwen op. ‘Hoezo niet?’

‘Als ik bebloed en met een kapotte fiets thuiskom, dan zijn die kinderen engeltjes in vergelijking met wat mijn vader voor me in petto heeft.’

‘Wat, echt? Maar het was niet jouw schuld. Ze vielen je aan.’

‘Dat maakt niets uit.’ Ricky keek weg. ‘Voor hem maakt niets ooit uit.’ De pijn in de stem van de jongen was haast tastbaar.

De man keek Ricky zwijgend aan toen hij zijn fiets van de grond op-raapte.

‘Oké, en als John en ik je nou thuisbrengen? Ik kan dan even met je vader praten en hem vertellen wat er is gebeurd. Dan kan ik hem uitleggen dat ik alles heb gezien en dat het niet jouw schuld was. Naar een volwas-sene zal hij toch wel luisteren?’

‘Ik zei toch dat het niets uitmaakt, oké? Niets doet er ooit toe. Be-dankt voor uw hulp, maar ik red me wel.’ Ricky begon trekkebenend weg te lopen en sleepte zijn fiets achter zich aan.

‘Hé, jongen, wacht even. Als je niet naar huis gaat, waar ga je dan heen, strompelend en zeulend met dat zware ding? Je moet die wonden echt goed schoonmaken.’

Ricky bleef zonder om te kijken doorlopen.

‘Oké, ik heb een beter idee. Luister even,’ zei de man, terwijl hij een paar stappen in Ricky’s richting zette. ‘Mijn zoon John is een aardige jongen. Een beetje stil, maar een aardige jongen die eerlijk gezegd wel een vriend kan gebruiken, en dat geldt zo te zien ook wel voor jou op dit moment. Ik kan je fiets achter in de auto leggen, dan halen we John op van Morningside en zet ik jullie af bij zijn moeder. Dat is hier vlakbij. Ze heeft een zwembad en alles. En ze kan ook even naar je handen en knieën kijken.’

Bij het woord 'zwembad' hield Ricky eindelijk in en hij keek de man aan.

'Ik kan dan snel even met je fiets naar de fietsenmaker. Dezelfde winkel waar ik Johns fiets heb gekocht. Ik weet zeker dat ze dat wiel in een handomdraai hebben gemaakt.'

Ricky leek het te overwegen.

De man keek weer op zijn horloge. 'Kom op!' Hij perste zijn lippen even op elkaar. 'Luister, ik zal eerlijk tegen je zijn, het enige wat John doet als hij niet op school is, is stripboeken lezen en spelletjes spelen... in zijn eentje. Hier...' De man reikte naar zijn portemonnee, haalde er een foto uit die hij aan Ricky liet zien. 'Misschien heb je hem weleens op school gezien?'

Ricky keek met samengeknepen ogen naar de foto van een magere jongen met kort lichtbruin haar.

'Zou kunnen. Ik weet het niet zeker.'

De man leek niet verrast. Middelbareschoolleerlingen zouden nooit met basisschoolleerlingen omgaan. Zelfs buitenbeentjes zoals Ricky Temple niet.

'Hoe dan ook,' ging de man verder. 'Hij kan echt, echt wel een vriend gebruiken. Ik weet dat hij pas in groep zes zit, maar hij is een slimme jongen, echt, en hij heeft een heleboel spellen die jij vast ook leuk vindt. Jullie kunnen samen spelen.'

Hij liet Ricky even nadenken.

'Kom op, je hebt niets te verliezen, en ik laat je fiets maken. Wat zeg je ervan?'

Ricky krabde aan zijn kin.

Weer een vluchtige blik op zijn horloge. 'Oké, blijf hier gewoon vijf minuten wachten. Ik haal John en dan kom ik terug. Je kunt eerst kennis met hem maken en dan beslissen.'

'Hij houdt van stripboeken?' vroeg Ricky.

De man lachte. 'Dat is zacht uitgedrukt.'

Ricky haalde zijn schouders op. 'Hij klinkt als een coole gast.'

'Dat is ook zo. Echt waar.'

'Oké dan,' gaf Ricky toe.

De man glimlachte en tilde Ricky's fiets de weg over. Nadat hij hem achter in zijn auto had gelegd, ging hij achter het stuur zitten.

'We moeten die handen en knieën nog goed schoonmaken,' zei de

man terwijl hij de auto in zijn versnelling zette en wegreed. Hij sloeg rechts af en ging aan het einde van de straat naar links.

Ricky fronste toen de man de ingang van Morningside voorbijreed.

‘U bent net de school voorbijgereden.’ Ricky keek naar de bestuurder.

De man keek hem aan met een kwaadaardige glimlach om zijn lippen.

‘Rustig maar, jongen.’ Zijn stem was veranderd. De warmte en de zachte tonen hadden plaatsgemaakt voor een dwingende, kille en schorre stem. ‘Niemand kan nu nog iets voor je doen.’